

Odwołanie od wyroku Sądu (dziesiąta izba) wydanego w dniu 19 października 2022 r. w sprawie T-275/21, Louis Vuitton Malletier / EUIPO – Wisniewski, wniesione w dniu 28 grudnia 2022 r. przez Louis Vuitton Malletier

(Sprawa C-788/22 P)

(2023/C 164/34)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Louis Vuitton Malletier SAS (przedstawiciele: P. Roncaglia i N. Parrotta, avvocati, a także P.-Y. Gautier, avocat)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Postanowieniem z dnia 21 marca 2023 r. Trybunał (izba ds. przyjmowania odwołań do rozpoznania) orzekł, że odwołanie nie zostało przyjęte do rozpoznania i że Louis Vuitton Malletier SAS pokrywa własne koszty.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Braşov (Rumunia) w dniu 23 grudnia 2022 r. – postępowanie karne przeciwko MG

(Sprawa C-792/22, Energotehnica)

(2023/C 164/35)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel Braşov

Postępowanie karne przeciwko

MG

Powodowie cywilni: LV, CRA, LCM

Strona ponosząca odpowiedzialność cywilną: SC Energotehnica SRL Sibiu

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zasada ochrony pracowników i zasada odpowiedzialności pracodawcy, zapisane w art. 1 ust. 1 i 2 oraz art. 5 ust. 1 dyrektywy Rady 89/391/EWG w sprawie wprowadzenia środków w celu poprawy bezpieczeństwa i zdrowia pracowników w miejscu pracy⁽¹⁾, opublikowanej w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich (Dz.U. WE) L 183/1989, wdrożonej do prawa krajowego ustawą nr 319/2006 o bezpieczeństwie i higienie pracy, w związku z art. 31 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej stoją na przeszkodzie uregulowaniu takiemu jak mające zastosowanie w postępowaniu głównym, wprowadzonemu orzeczeniem krajowego sądu konstytucyjnego, zgodnie z którym sąd administracyjny może, na wniosek pracodawcy i wyłącznie w postępowaniu kontrydycyjnym z państwowym organem administracji, orzec prawomocnie, że dane zdarzenie nie może zostać zakwalifikowane jako wypadek przy pracy w rozumieniu owej dyrektywy, i może w ten sposób uniemożliwić sądowi karnemu – do którego zarówno prokuratura wniosła akt oskarżenia przeciwko pracownikowi odpowiedzialnemu, jak i powód cywilny wniósł powództwo cywilne przeciwko temu samemu pracodawcy jako stronie ponoszącej odpowiedzialność cywilną w postępowaniu karnym i przeciwko jego pracownikowi – wydanie odmiennego orzeczenia w odniesieniu do kwalifikacji tego samego zdarzenia jako wypadku przy pracy, co stanowi znamię przestępstw będących przedmiotem postępowania karnego (w przypadku braku którego nie można stwierdzić ani odpowiedzialności karnej, ani odpowiedzialności cywilnej oprócz odpowiedzialności karnej), biorąc pod uwagę powagę rzeczy osądzonej prawomocnego wyroku sądu administracyjnego?

- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej [na pytanie pierwsze], czy zasadę pierwszeństwa prawa Unii należy interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie przepisowi krajowemu lub praktyce krajowej, zgodnie z którymi krajowe sądy powszechne są związane orzeczeniami krajowego sądu konstytucyjnego i nie mogą z tego powodu, chyba że dopuszczą się przewinienia dyscyplinarnego, odstąpić z urzędu od stosowania orzecznictwa wynikającego z tych orzeczeń, nawet jeśli uznają w świetle wyroku Trybunału, że orzecznictwo to jest sprzeczne z art. 1 ust. 1 i 2 oraz art. 5 ust. 1 dyrektywy Rady 89/391/EWG, wdrożonej do prawa krajowego ustawą 319/2006, w związku z art. 31 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej?

(¹) Dyrektywa Rady 89/391/EWG z dnia 12 czerwca 1989 r. w sprawie wprowadzenia środków w celu poprawy bezpieczeństwa i zdrowia pracowników w miejscu pracy (Dz.U. 1989, L 183, s. 1 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 5. t. 1, s. 349).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Valenciana (Hiszpania) w dniu 30 grudnia 2022 r. – Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS) / Bernardino

(Sprawa C-796/22, INSS)

(2023/C 164/36)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Valenciana

Strony w postępowaniu głównym

Wnoszący odwołanie: Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS)

Strona przeciwna: Bernardino

Inna strona postępowania: Lliza SL

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy pojęcie „warunków zatrudnienia”, o którym mowa w klauzuli 4 Porozumienia ramowego dotyczącego pracy w niepełnym wymiarze godzin zawartego w dyrektywie Rady 97/81/WE z dnia 15 grudnia 1997 r. (dotyczącej Porozumienia ramowego dotyczącego pracy w niepełnym wymiarze godzin zawartego przez UNICE, CEEP oraz ETUC) (¹) należy interpretować w ten sposób, że obejmuje ono świadczenie z tytułu częściowej emerytury z ubezpieczenia społecznego, którego beneficjentami mogą być wyłącznie pracownicy zatrudnieni w pełnym wymiarze czasu pracy, a nie pracownicy zatrudnieni w niepełnym wymiarze godzin?
- 2) Czy pojęcie „pracownicy zatrudnieni w niepełnym wymiarze godzin” zawarte w klauzulach 2 i 3 dyrektywy 97/81/WE należy interpretować w ten sposób, że obejmuje ono osobę zatrudnioną na umowę zwaną „fijo-discontinuo”?
- 3) Czy klauzulę 4 porozumienia ramowego zawartego w dyrektywie 97/81/WE należy interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie przepisom, które wykluczają pracowników zatrudnionych w niepełnym wymiarze godzin z dostępu do świadczenia z tytułu częściowej emerytury przy istnieniu umowy na zastępstwo, stanowiąc tym samym nieuzasadnioną obiektywnymi względami dyskryminację w stosunku do pracowników zatrudnionych w pełnym wymiarze czasu pracy?
- 4) Czy dyrektywę Rady 79/7/EWG z dnia 19 grudnia 1978 r. w sprawie stopniowego wprowadzania w życie zasady równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zabezpieczenia społecznego (²) należy interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie przepisom, takim jak przepisy krajowe, które wykluczają pracowników zatrudnionych w niepełnym wymiarze godzin z kręgu beneficjentów, a tym samym z kręgu uprawnionych do świadczenia z tytułu częściowej emerytury (przy jednoczesnym zawarciu umowy na zastępstwo), co stanowi nieuzasadnioną obiektywnymi względami dyskryminację ze względu na płeć?

(¹) Dz.U. 1998, L 14, s. 9

(²) Dz.U. 1979, L 6, s. 24